

LOUIS CREMERS

Na een plotseling overlijden werd Louis Cremers op 8 juli, na een uitvaartmis in de St.Martinuskerk van Stein, in Geleen gecremeerd. Veel vrienden en bekenden uit de filmwereld van Limburg waren aanwezig.

Ik denk dat iedereen die hem gekend heeft, is geschokt door dat plotselinge afscheid,

Louis hoorde bij het amateurfilmen in Limburg.

Het lijkt ondoenlijk om op te sommen wat hij gedurende tientallen jaren heeft gedaan voor zijn filmclub Brunssum en voor de LOVA.

Eén activiteit wil ik toch vermelden, omdat die zo typerend was voor hem. Het LOVA-contactblad, vroeger Districtssignalement, nu LOVA-signalen genoemd, was een schepping van hem.

Copy leverde je bij Louis in, hij typte de copy, deed de make-up, maakte de stencils, stencilde het blad, vouwde, niette en verstuurde het naar honderden adressen.

En als hij te weinig copy had, of een club bleef achter bij het inleveren van een bijdrage, dan had je Louis aan de telefoon.

Een beetje kortaf, gebiedend: "Zeg, waar blijft jullie copy?"

En dan kreeg hij die ook. Iemand die zoveel werk verzet, heeft het recht ook van anderen iets te eisen. Alles wat hij deed gebeurde met vakkennis, punctueel en met een groot gevoel voor collegialiteit.

Dat gold niet alleen voor LOVA-signalen, maar ook voor zijn taak als technisch commissaris van de LOVA.

Verzorging van de zaal, de technische voorzieningen en de projectie bij de provinciale filmdagen of andere LOVA-manifestaties:

Als Louis Cremers het regelde, wás het geregeld.

Louis was een man uit één stuk: rechtlijnig, zeg maar recht voor z'n raap, eerlijk en spontaan. De LOVA-raad eerde zijn inzet door hem het erelidmaatschap te geven. Dat vond hij eigenlijk maar niks. Dingen moeten immers gewoon gedaan worden.

De laatste jaartjes moest hij het na een paar operaties kalmer aan doen.

Hij was er niet meer altijd bij en je miste hem.

We missen hem nu voor altijd.

Wim Bongers, voorzitter LOVA

Louis Cremers

TER HERINNERING

Toen ik voor het eerst de Limburgse Smalfilmdagen bijwoonde, nog in het kasteel gehouden, ontmoette ik Louis Cremers. Een rustige regelaar, die met zijn diepe stem overal duidelijk te verstaan was.

Wanneer hij in latere jaren ineens overschakelde op zijn Limburgse streektaal, keek hij oprecht verbaasd toen het bleek dat ik, de 'Ollander van boven de rivieren, hem redelijk verstond. Ik zie ook nog voor mij, hoe ineens in zijn ogen een vonk van humor en begrip kon ontstaan. Goed, hij was soms zeer direct, op de man af, en dat kon je hem niet kwalijk nemen. Hij had zoveel aan z'n hoofd en wilde dat alles perfect liep.

Ik vroeg hem eens, hoe hij het Limburgse Contactblad zo keurig wist te lay-outen. Links en rechts lijnden de regels verticaal. Dat lukte mij met een gewone typemachine nooit. Hij haalde de schouders op en legde uit, dat hij de lettertekens zo'n beetje uitrekende en dan wat met de regelafstand manipuleerde!

Wie zelf een blad typt, weet wat een gigantisch werk dit is: Elke regel rechts laten lijnen door de letters "te verdelen" over de regel... Tegenwoordig bestaan er elektronische machines, zoals de Brother die ik jaren later aangeschaft heb, die dit volautomatisch doen. Maar Louis moest dit per regel zelf voor elkaar krijgen. Wat een inzet heeft die man gehad. Onvoorstelbaar.

Maar "zijn" blad zag er dan ook gelikt uit. Bijna professioneel. Louis, ik heb je toen al bewonderd en dat zal ik blijven doen. Het is een eer dat ik je heb mogen ontmoeten in dit leven. Bedankt.

Hans Plas